

7. Faktorerne, Scientologys skabelsberetning

1. Før begyndelsen var en Årsag, og Årsagens hele formål var at skabe en effekt.
2. I begyndelsen og for altid er beslutningen, og beslutningen er AT VÆRE.
3. Væren's første handling er at antage et se-punkt (= et punkt at se fra).
4. Væren's anden handling er fra se-punktet at udstrække punkter at se, som er dimensionspunkter.
5. Således skabes der rum, thi definitionen af rum er: dimensions-se-punkt. Og formålet med et dimensionspunkt er rum og et punkt at se.
6. Et dimensions-punkts handling er at række ud og at trække sig tilbage.
7. Og fra se-punktet til dimensionspunktet er der forbindelse og udveksling. Således skabes der nye dimensionspunkter. Således er der kommunikation.
8. Og således er der lys.
9. Og således er der energi.
10. Og således er der liv.
11. Men der er andre se-punkter, og disse se-punkter udstikker punkter at se. Og der sker en udveksling mellem se-punkter, men udvekslingen er aldrig anderledes end i form af udveksling af dimensionspunkter.
12. Dimensions-punktet kan bevæges af se-punktet, thi ud over skabende evne og betragtning besidder se-punktet vilje og potentiel uafhængighed af handling; og se-punktet kan – idet det ser dimensionspunkter – forandre sig i forhold til sine egne eller andre dimensionspunkter eller se-punkter. Således opstår alle grundprincipperne for bevægelse.
13. Dimensions-punkterne er hvert og ét, hvad enten de er store eller små, *solide*. Og de er solide, udelukkende fordi se-punkterne siger, de er solide.
14. Mange dimensions-punkter forenes til større luftarter, væsker og faste stoffer. Således er der materie. Men det højest værdsatte punkt er beundring, og beundring er så stærk, at dens blotte fravær tillader beståen.
15. Dimensions-punktet kan være forskelligt fra andre dimensions-punkter og kan således have en individuel egenskab. Og mange dimensions-punkter kan besidde en lignende egenskab, og andre kan besidde en egenskab, der er karakteristisk for dem. Således fremstår det forhold, at der er klasser af materie.
16. Se-punktet kan forene dimensions-punkterne til former, og formerne kan være simple eller sammensatte og kan være i forskellige afstande fra se-punkterne, og således kan der være sammensætninger af former. Og formerne er i stand til bevægelse og se-punkterne er i stand til bevægelse, og således kan der være bevægelse af former.
17. Og se-punktets mening regulerer betragtningen over formerne, deres stilleståen og deres bevægelse, og disse betragtninger består i at tillægge formerne skønhed eller grimhed, og disse betragtninger alene er kunst.
18. Det er se-punkternes mening, at nogle af disse former skal bestå. Således er der overlevelse.
19. Og se-punktet kan aldrig forgå, men formen kan forgå.
20. Og de mange se-punkter i gensidig påvirkning bliver afhængige af hinandens former og vælger ikke at skelne fuldstændigt mellem ejendomsretten til dimensions-punkterne, og således opstår en afhængighed af dimensionspunkterne og af de andre se-punkter.
21. Heraf opstår en overensstemmelse hos se-punkterne om samspillet mellem dimensionspunkterne, og dette reguleret er TID.
22. Og der er universer.
23. Universerne er da tre i tal: Universet skabt af ét se-punkt, universet skabt af ethvert andet se-punkt, universet skabt ved se-punkternes gensidige virksomhed, som der er enighed om at opretholde – det fysiske univers.
24. Og se-punkterne ses aldrig. Og se-punkterne anser mere og mere dimensionspunkterne for værdifulde. Og se-punkterne prøver at blive anker-punkter og glemmer, at de kan skabe flere punkter, mere rum og flere former. Således opstår knaphed. Og dimensions-punkterne kan forgå, og derfor antager se-punkterne, at de også kan forgå.
25. Således opstår døden.
26. Manifestationerne af glæde og smerte, af tanke, følelse og anstrengelse, af tænkning, af sansning, af affinitet, realitet og kommunikation, af adfærd og væren er fremkommet på denne måde, og vort univers' gåder er tilsyneladende indeholdt og besvaret heri.

27. Der er væren, men Mennesket tror, at der kun er bliven.
28. Løsningen på ethvert problem, der udspringer heraf, er fastlæggelsen af se-punkter og dimensions-punkter, forbedringen af forholdene og samspillet mellem dimensions-punkter og, derved, se-punkter, samt afhjælpning af overflod eller knaphed på alle ting, behagelige eller grimme, ved rehabilitering af se-punktets evne til at antage punkter at se fra, samt skabe og ophæve, se bort fra, starte, ændre og stoppe dimensions-punkter af enhver slags efter se-punktets bestemmelse. Vished i alle tre universer må genvindes, thi vished, ikke data, er viden.
29. Efter se-punkternes mening er ethvert væsen, enhver ting, bedre end ingenting, enhver effekt bedre end ingen effekt, ethvert univers bedre end intet univers, enhver partikel bedre end ingen partikel, men beundringspartiklen er bedst af alle.
30. Og over disse ting er der måske kun spekulation. Og under disse ting er der det at spille spillet. Men de her beskrevne ting kan Mennesket erkende og vide. Og nogle har måske lyst til at undervise i disse ting og nogle har måske lyst til at bruge dem til at hjælpe dem, der er i nød, og nogle ønsker måske at anvende dem til at gøre individer og organisationer dygtigere og således give Jorden en civilisation, vi kan være stolte af.

Kilde: *Scientologi Kirkens Baggrund og Ceremonier*. 1980, s. 16-18.

I tekst 7 lægger Hubbard ud med (strofe 1-2) at redegøre for Thetanens idealtilstand. *At være årsag* betyder simpelthen at være den kilde, hvorfra noget udspringer, det vil sige at være igangsætter af tanker og handling. *En effekt* er årsagens virkning, og at være effekt af noget betyder simpelthen – i modsætning til årsagen – at være den, som tingene sker med. Altså en modsætning mellem passivitet og aktivitet. Årsagen er her Thetanen i sin reneste, mest uspolerede form: Ren væren. Ved Thetanens betragtninger alene opstår den fysiske verden, som vi kender den med dens arter og skabninger. Dette betyder ikke, at det er Thetanen, der skaber dem; theta-MEST-teorien har allerede fortalt os, at dette sker ved thetas kamp. De fysiske former findes altså; det, der her tænkes på, er, at Thetanen skaber dem *for sig selv*. Fra teksten om universer (tekst 5) ved vi, at det betyder, at Thetanen tillægger disse fysiske elementer og den fysiske verden betydning. Dermed opstår det kollektive MEST-univers: den virkelighed, som er en illusion, og som kun er baseret på enighed. Strofe 14 fortæller, at Thetanen – i samarbejde med andre Thetaner, der har lidt samme skæbne, skaber klasser af arter og former: De giver verden navn. Og her mister Thetanen sin højeste og reneste form for væren. Faktorerne udtrykker dette ved at sige: "Men det højest værdsatte punkt er beundring, og beundring er så stærk, at dens blotte fravær tillader beståen". Beundring betyder ifølge Scientologys ordbog "det mest ønskelige". Når det mest ønskelige er forsvundet, begynder tingene at bestå. Dette udtrykker, at Thetanens urtilstand netop

var præget af, at Thetanen er frit svævende, ikke-afhængig, og at tiden ikke eksisterer. Tingene har kun udstrækning, så længe Thetanen ønsker det. Når den højest ønskelige tilstand er forsvundet (Thetanens prioritering af det individuelle theta-univers), er der det kollektive univers tilbage. Og som vi ved fra teksten om universer, er det kollektive MEST-univers en brutal affære. Dette er den første del af menneskets tilblivelse: Thetanens afhængiggørelse af andre Thetaner.

Teksten fortæller videre, at denne identifikation fortsætter. I strofe 24 opstår mennesket. På dette punkt har Thetanen identificeret sig så overvældende med det fysiske univers og de præmisser, der dér hersker, at han har forvekslet MEST's egenskaber med sine egne. Og derved mister han viden om sin egen åndelighed. Den knaphed, der omtales, bliver dermed dobbelt: Han mister fornemmelsen af sig selv, OG mennesket opstår. Mennesket – det sammensatte – er således Thetanens ulykke, for så længe Thetanen tror sig afhængig af kroppe, så længe kan han ikke fungere optimalt, og således opstår døden. Dermed menes ikke, at Thetanen kan dø – han er udødelig – men at Thetanen bliver tvunget ind i den dødens cyklus, som vi har beskæftiget os med tidligere, for de kroppe han identificerer sig med dør jo, fysiske og primitive, som de er. I strofe 27 anvendes ordet *menneske*, og det siges, at "der *er* væren, men Mennesket tror, at der kun er *bliven*"; altså, den rene tilstand, væren, findes, men mennesket tror, at alting skal bestå, som det er. Dermed har Thetanen som en del af mennesket helt glemt sine egenskaber. Faktorerne kan dermed opsummeres i to hovedtemaer: 1) Thetanens fald og 2) antropogoni (læren om menneskets tilblivelse: Mennesket bliver til ved Thetanens fald ned i materien. Mennesket er således – mytologisk set – et resultat af en tragisk urtidsbegivenhed, hvor ånden forbandt sig med materien. Thetanens fald ned i materiens tunge, træge verden har en strukturel lighed med 1. Mosebogs beretning om Syndefaldet (Adam og Eva, som spiser af Kundskabens Træ og fordrives fra Edens Have). Scientologien har ikke nogen gudsforestilling, og derfor kommer der ikke en gud og er vred på Thetanen, efter at den har begået sin fejltagelse. Men begge *myter* beretter om en urtidstilstand, hvor alt var godt og rigtigt og optimalt, og denne orden ophæves ved en fejltagelse. For Adam og Evas vedkommende fordrives de af Edens Have og bliver udelukket fra et liv tæt på Gud og den paradisiske tilstand. Inden for scientologien bliver konsekvensen, at idealtilstanden forsvinder, og Thetanen må leve som en del af et sammensat væsen, mennesket, i en brutal verden, hvor han ikke længere kan kontrollere alt og leve i overensstemmelse med sin natur.

Faktorerne leder også, især med deres opbygning og indledning (strofe 1), tankerne hen på den skabelsesberetning, som findes i 1. Mosebog: "I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden", og på Johannesevangeliets indledning i Det nye Testamente: "I begyndelsen var Ordet". Det er dermed den af scientologiens tekster, som i højeste grad *ligner* andre religiøse tekster på et helt konkret plan. Der kan have ligget en helt bevidst hensigt bag ved dette valg fra Hubbards side, nemlig at signalere til omverdenen: se, vi har en skabelsesberetning; vi er en rigtig religion. Altså et legitimeringsforsøg.

Læs hertil

Menneskets tidsspor

Ifølge Scientology er mennesket et sammensat væsen, som består af krop, sind og ånd. Af disse enheder er kroppen den absolut laveste enhed, mens ånden er den højeste. Ånden kaldes *Thetanen* (eller thetavæsenet) og omtales altid som *han*. Et menneske er et åndeligt væsen (en thetan; en personificering af livskraften theta) og er som sådant udødelig (ligesom theta). For sindet gælder de forestillinger, som gennemgås i afsnittet om dianetikken, bortset fra nogle få, men væsentlige ændringer. Det analytiske sind og det reaktive sind har samme funktioner, men på grund af Thetanens udødelighed er de negative oplevelser (engrammer), som er lagret i sindet, ikke længere udelukkende hentet i dette liv. Thetanen har gennemgået en lang række af inkarnationer, og fra alle disse inkarnationer findes alle de smertefulde hændelser optegnet i det reaktive sind eller på personens *tidsspor*. Det somatiske sind, som dianetikken omtalte som det tredje sind, har ligeledes fået udvidet sit spillerum betydeligt. Det kaldes i scientologien *GE* eller *GE-væsenet*, og er den enhed i enhver levende organisme, som har drevet den fysiske form (for mennesket: kroppen) frem igennem hele den fysiske udviklingshistorie. Fra hele denne historie, som er billioner af år gammel, er lagret smertefulde tilstande og situationer, som kan restimuleres. Begge disse linjer findes i menneskets ubevidste lager og udgør tilsammen tidssporet (*wholetrack*).

Tekst 8 henvender sig til auditor (den åndelige vejleder inden for Scientology) og redegør for de to linjer af tidssporet, som alle mennesker bærer, og som auditor skal hjælpe *preclear* (den som søger erkendelse om tidssporet) af med.